

Amasja, koning van Juda

Zijn overwinning op Edom en zijn nederlaag tegen Israël

2 Kronieken 25:1-28

Lauwe en gedeelde harten

Amasja was de zoon en troonopvolger van koning Joas. Amasja betekent: ‘machtig is Jahweh’. Hij was vijftienvijftig jaar toen hij koning werd, en hij regeerde negentwintig jaar te Jeruzalem. Zijn moeder heette Jehoaddan, d.i. ‘Jahweh is heerlijkheid’.

Het leven van Amasja wordt in één zin samengevat: ‘Hij deed wat recht is in de ogen van de HERE, maar niet met een volkomen toegewijd hart’ (2 Kron. 25:2). In 2 Koningen 14:4 kunnen wij lezen, waarom het hart van Amasja niet volkomen toegewijd was: hij liet de hoogten voortbestaan. De HERE vraagt ons hele hart, honderd procent toewijding (Deut. 6:4-5). Halve of gedeelde harten doen te kort aan wat God toekomt. Amasja was onverschillig wat de hoogten en de daarbij behorende (afgoden)dienst betrof. Er staat dat het volk offerde op de hoogten. Daaruit kunnen we misschien opmaken dat Amasja zelf niet meedeed aan de offerdienst op de hoogten. Maar of hij nu al dan niet meedeed, als koning was hij wél verantwoordelijk voor dit kwaad.

Ook in de gemeente kunnen er dingen of praktijken zijn die door God worden afgekeurd. Misschien dat we deze zaken zelf niet praktiseren, of in ons hart zelfs afkeuren, maar we laten het ongemoeid, zonder het hardop te veroordelen. Kortom, we zijn onverschillig. Deze houding laat zien hoe het met ons hart gesteld is. Een volkomen toegewijd hart veroordeelt het kwaad en rekent er volledig mee af. Hizkia en Josia verwijderden de offerhoogten (vgl. 2 Kon. 18:4 en 2 Kon. 34:3). Gedeelde harten maken zich daar niet zo druk over. Het kwaad, het zuurdeeg, laat men dan voortwoekeren (vgl. 1 Kor. 5:1vv.). Als we onverschillig zijn aangaande een bepaalde vorm van kwaad te midden van het volk van God, is het gevaar reëel dat we dit kwaad vroeg of laat zelf gaan bedrijven. Amasja liet toe dat er afgodendienst op de hoogten werd bedreven, en later boog hij zichzelf neer voor de goden van Edom. “Mijn zoon, geef mij uw hart” (Spr. 23:26).

Handelen overeenkomstig hetgeen geschreven staat

Zodra Amasja het koningschap vast in handen had, bracht hij de dienaren om die zijn vader, koning Joas, hadden gedood. Maar hun kinderen bracht hij niet ter dood, overeenkomstig hetgeen geschreven staat in de wet, in het boek van Mozes, waar de HERE geboden heeft: ‘De vaders zullen niet sterven om de kinderen, en de kinderen zullen niet sterven om de vaders, maar ieder zal om zijn eigen zonde sterven’ (2 Kron. 25:3-4; vgl. Deut. 24:16; Ezech. 18:20). Toen Amasja vast in het zadel zat, rekende hij af met de moordenaars van zijn vader. Maar hun kinderen liet hij in leven. Zijn besluit de kinderen in leven te laten, had hij genomen op grond van hetgeen geschreven stond in de wet van Mozes. Hij liet zich hierbij dus leiden door de wet, door wat er geschreven stond. Als er tucht moet worden uitgeoefend onder het volk van God, is het belangrijk dat we onze besluiten nemen op grond van wat er in Gods Woord geschreven staat. De zwaarste vorm van tucht binnen de gemeente is uitsluiting. Uitsluiting in het Nieuwe Testament correspondeert met het doden in het Oude Testament, het wegdoen uit de gemeente des Heren. ‘Schuldigen’ moeten worden vermaand, en in het uiterste geval worden uitgesloten. Maar we moeten oppassen dat we hierin niet te ver gaan. Ieder zal om zijn eigen zonde sterven.

In 2 Kronieken 25:5 mobiliseerde Amasja zijn troepen om de strijd aan te gaan tegen de Edomieten. Hij mobiliseerde driehonderdduizend strijders, mannen van twintig jaar en ouder, dus geen ‘kindsoldaten’. Ook hier zien we dat Amasja zich liet leiden door hetgeen geschreven stond in de wet (Num. 1:2-3). Het is goed dat we ons bij al onze besluiten afvragen: Wat staat er geschreven? Hoe denkt God hierover? Zijn er aanwijzingen in Gods Woord, die ons kunnen helpen bij onze besluiten, voornemens en plannen? Of het nu gaat om tuchtzaken binnen de gemeente, of onze ‘strijd’ buiten de gemeente, in de wereld – we kunnen dan bijvoorbeeld denken aan evangelisatiewerk – Gods Woord moet altijd ons uitgangspunt zijn.

Geestelijk pragmatisme

Helaas zien we dat Amasja ook een besluit nam dat niet goed was in de ogen van God. Hij huurde uit Israël honderdduizend krijgsknechten voor honderd talenten zilver – een besluit dat hij achteraf heeft moeten betreuren. Samen met deze ‘broeders’ uit het naburige Israël wilde Amasja de strijd met Edom aanbinden. Samen zijn we sterk! Maar God stak daar een stokje voor. Een man Gods kwam tot hem en zei: *“O koning, laat het leger van Israël niet met u gaan, want de HERE is niet met Israël, met al die Efraïmieten (...)”*. Als Amasja vooraf op zijn knieën was gegaan, had hij zich een grote som zilver kunnen besparen. Maar dat niet alleen: de afgewezen Israëlieten voelden zich tot in het diepst van hun ziel gekrenkt. Ze waren ziedend van toorn, en zo kwaad dat ze een overval pleegden op verschillende steden van Juda. Ze sloegen drieduizend man dood en roofden een grote buit (vs. 10-13). Kwade gezichten, materieel verlies, en drieduizend doden. Dit alles had voorkomen kunnen worden. Laten we er onze lessen uit trekken!

Maar hoe zou Amasja toch tot het besluit zijn gekomen uit Israël een leger te huren? Waarom had hij deze stap gedaan? Het doel van Amasja was duidelijk: de vijand van God, Edom, moest worden overwonnen. Maar Amasja vond dat hij een te klein leger had om dit doel te bereiken. Het kleingeloof denkt klein: een te klein leger, een te kleine gemeente, te kleine kracht, enz. Amasja vertrouwde niet op God, maar op het vlees. In plaats van hulp bij God te zoeken, nam hij zijn toevlucht tot Israël. En zoals zo vaak gebeurt: het doel heiligt de middelen. In de wereld is dit normaal, maar niet in de gemeente. Althans, zo behoort het in de gemeente van God niet te zijn. Waarschijnlijk heeft Amasja als volgt geredeneerd:

- we zijn toch broeders van elkaar;
- we geloven allemaal in dezelfde God;
- we hebben allemaal dezelfde Bijbel;
- we strijden tegen een gemeenschappelijke vijand;
- we moeten vasthouden wat ons bindt, niet wat ons scheidt;
- twee zijn sterker dan één, etc.

Dit soort gedachten is niets anders dan pragmatisme, overgoten met een vroom sausje. God verwerpt dit denken en dit soort onschriftuurlijke coalities. *“Gaan er twee tezamen, zonder dat zij het eens geworden zijn?”* (Amos 3:3).

Een man Gods

Een man Gods waarschuwde de koning. Duidelijk en helder bracht hij zijn boodschap over: *“Laat het leger van Israël niet met u gaan”*. Waarom niet? Omdat de HERE niet met Israël, met al die Efraïmieten was. De HERE kon zich niet langer verbinden aan Israël

vanwege al het kwaad dat daar gebeurde. Als God Zich ergens van distantieert, mogen wij daar geen verbindingen mee aanknopen (vgl. 2 Kor. 6:14-18). Het ontbrak Amasja aan wijsheid en geestelijk inzicht. Hij had dit moeten en kunnen weten. *‘Als nu iemand van u wijsheid ontbreekt, laat hij die aan God vragen, die aan allen mild en zonder verwijt geeft’* (Jak. 1:5). Aangezien Amasja verzuimde te doen wat goed was, stuurde God in Zijn genade een man Gods naar hem toe om hem te waarschuwen. De naam van de man Gods wordt ons niet meegedeeld. Voor een ‘man Gods’ is het niet belangrijk dat zijn naam wordt vermeld. Hij is slechts een ‘stem’ (vgl. Joh. 1:23). Hij is de mond van God, en eist geen eer voor zichzelf op. Zijn naam is niet belangrijk, het gaat om de eer en de naam van God.

Amasja had nog één vraag: ‘Hoe staat het met de honderd talenten die ik aan de troepen van Israël gegeven heb?’ Het antwoord van de man Gods is: de HERE kan u méér geven dan dit. Als wij in onafhankelijkheid van God beslissingen nemen, heeft dit bijna altijd schade tot gevolg. Zo ook hier. Dit moet ons echter niet ervan weerhouden op onze schreden terug te keren. God is bij machte ons méér te geven dan wij verloren hebben. We zien dat de man Gods Amasja ontmoedigde met Israël een pact te sluiten, maar hem bemoedigde in gehoorzaamheid aan de HERE de strijd aan te binden. Soms moeten we met het negatieve beginnen, maar laten we altijd proberen te eindigen met het positieve. We moeten iemand nooit iets verkeerd afpakken zonder daarvoor iets moois terug te geven!

Strijd en overwinning

Gelukkig gehoorzaamde Amasja de man Gods en stuurde hij de troepen uit Efraïm huiswaarts. Zoals we al overdacht hebben, bleef dit niet zonder gevolgen. Zodra wij ons van het kwaad afzonderen en de weg gaan die God ons heeft voorgesteld, zullen we vijandschap ondervinden. Men zal ons van hoogmoed en liefdeloosheid betichten. Men zal ons proberen te ‘doden’ (d.i. monddood maken; geestelijk uitschakelen door ons in een kwaad daglicht te stellen). Van Amasja staat geschreven dat hij zich ‘een krachtig man’ betoonde (vs. 11). Hierin mogen we hem navolgen. *“Laten we de slappe handen en de verlamde knieën oprichten en rechte paden voor onze voeten maken”* (Hebr. 12:12-13).

De geloofsgehoorzaamheid van Amasja leidde ertoe dat hij tienduizend man van de Seïrieten versloeg. Ook voerden de Judeeërs tienduizend man levend weg en wierpen hen van de top van een rots, zodat zij allen verpletterd werden (vs. 12). Deze handelwijze van de Judeeërs lijkt gruwelijk en onmenselijk. Maar de geestelijke les die we daaruit mogen trekken is deze: De Edomieten of Seïrieten waren de nakomelingen van Esau, die een ongoddelijke wordt genoemd (Hebr. 12:16). Hij verkocht voor één gerecht zijn eerstgeboorterecht. Hij was een man die geen berouw kende. Esau is een beeld van het vlees met zijn

hartstochten en begeerten (Gal. 5:23). In Galaten 5:19-21 worden de werken van het vlees opgesomd. Het is duidelijk dat deze werken met wortel en tak moeten worden uitgeroeid: *“Doodt dan uw leden die op de aarde zijn, hoererij, onreinheid, hartstocht, boze begeerte en de hebzucht, die afgodendienst is, om welke dingen de toorn van God komt”* (Kol. 3:5-6). Op de top van de rots – daar waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand – zien we hoe verdorven het vlees is (Kol. 3:1-3). Alleen als we ons op de juiste geestelijke hoogte bevinden, zien we hoe verdorven de vijand, het vlees, is.

Mensen van de wereld en ongeestelijke gelovigen hebben moeite met de handelwijze van de Judeeërs. Geestelijk toegepast: men vindt ons te fanatiek, we staan niet meer met beide benen op de grond, we moeten niet zo overdrijven. Een leugentje om bestwil is toch niet zo erg? We kunnen toch zeker wel eens mee lachen om een dubieuze mop? Je moet toch ook eens uit je dak kunnen gaan?

Laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt

Met de hulp van de HERE had Amasja de overwinning behaald op de Edomieten. Ging hij nu uit dankbaarheid naar Jeruzalem om zich voor Hem neer te buigen, en Hem ter ere offers te brengen? Dit zouden we tenminste van Amasja verwacht hebben, maar hij deed iets heel anders – iets onbegrijpelijks. Hij had de goden van de Seïrieten meegenomen en in plaats van die te vernietigen, had hij ze voor zich als goden opgesteld. Hij boog zich voor hen neer en ontstak offers voor hen (vs. 14). Dit was een klap in het gezicht van de HERE. Dit was zondigen met opgeheven hand.

Toen ontbrandde de toorn van de HERE tegen Amasja en Hij zond een profeet tot hem. In Zijn genade gaf de HERE Amasja nog één kans om aan het oordeel dat hem te wachten stond te ontkomen. De HERE zond in Zijn genade een profeet. Deze wees Amasja op zijn dwaze en onlogische gedrag. Hoe kon hij de goden van de Edomieten, die hun eigen volk niet uit zijn macht hadden kunnen redden, boven de HERE stellen? Alle logica ontbrak hier! Bedenk wat je hebt gedaan, Amasja, en scheur je kleren! Maar nee, de koning liet de profeet niet uitspreken en maakte hem monddood: *“Heeft men u tot raadsman van de koning aangesteld?”* (vs. 16a). Houd op met spreken of je zult het met de dood moeten bekopen! Toen hield de profeet op en zei: *“Ik bemerk, dat God besloten heeft u in het verderf te storten; omdat u dit doet en niet naar mijn raad luistert”* (vs. 16b). Amasja had de deur van Gods genade voor zichzelf dichtgegooid. Hij had Gods toorn over zichzelf afgeopend.

Achter iedere berg bevindt zich een dal. Amasja was op de top van de rots geweest, hij was opgestegen tot een geweldige geestelijke hoogte (vs. 12). Met behulp van de HERE had hij de vijand letterlijk verpletterd. Maar deze ervaring was maar van korte duur. Nu bevond hij

zich in een dal. Hij had gedaan wat voor de HERE een gruwel was; dieper had hij niet kunnen zinken. Dit soort ervaringen hebben we allemaal wel eens gehad. Zo zit je op een bergtop, en zo zit je in een dal. Toen Petrus beleed dat de Heer Jezus de Christus was, de Zoon van de levende God, zat hij op een bergtop. Jezus antwoordde en zei tot hem: *“Gelukkig ben jij, Simon, Bar-Jona, want vlees en bloed heeft je dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader die in de hemelen is”* (Matt. 16:16-17). Even later zat hij in een diep dal. Toen de Heer Jezus over Zijn lijden, dood en opstanding sprak, nam Petrus Hem terzijde en begon Hem te bestraffen en zei: *“God zij U genadig, Heer, dat zal U geenszins gebeuren”*. Toen keerde de Heer Zich om en zei tot Petrus: *“Ga weg, achter Mij, satan, je bent Mij een aanstoot; want je bedenkt niet de dingen van God, maar de dingen van de mensen”* (Matt. 16:21-23).

Op een bergtop kan God ons dingen openbaren, die in geen mensenhart opkomen (vgl. 1 Kor. 2:9-10). In een dal bedenken we de dingen van de mensen, en kan de satan ons denken en handelen beïnvloeden. Als we niet oppassen en waakzaam zijn, kan ons dit állemaal – groot of klein – overkomen! Gelukkig is er altijd een ‘profeet’ in de buurt, die door God word gezonden om ons te waarschuwen en te vermanen. Als God een profeet naar ons stuurt om ons terecht te wijzen, laten we dan niet dezelfde fout maken als Amasja. Als we Gods profeten monddood maken, heeft dit ernstige gevolgen voor ons geestelijk leven. We storten ons dan zelf in het verderf. Amasja was hoogmoedig geworden. Vóórdat hij ten strijde trok tegen de Edomieten, liet hij zich nog door een man Gods corrigeren. De overwinning had hem echter hoogmoedig gemaakt.

Het kan zo zijn dat wij geestelijk tot grote hoogten stijgen. De Heer kan ons geweldige dingen openbaren, en tot zeer grote hoogten voeren. Paulus kende een mens, die werd opgenomen tot in de derde hemel, het paradijs. Daar hoorde hij onuitsprekelijke woorden, die het een mens niet geoorloofd is te spreken. In tegenstelling tot de ‘geestelijken’ in onze dagen, sprak de apostel liever niet over zijn gezichten en openbaringen. Zij die daar vandaag de dag te koop mee lopen en zich erop beroemen, noemt Paulus ronduit onwijs. Paulus zegt: dit soort ervaringen kunnen iemand hoogmoedig maken. En opdat hij zich niet zou verheffen, had God hem een doorn voor het vlees gegeven, een engel van de satan om hem met vuisten te slaan. Hoewel hij God driemaal had gebeden dat hij van hem zou wijken, was zijn gebed niet verhoord. God gaf hem echter wel genade om de doorn te verdragen (2 Kor. 12:1-10). Hier zien we dat zelfs iemand als Paulus zichzelf had kunnen verheffen, als God het niet had verhinderd.

Na de overwinning sloeg Amasja de raad van de profeet in de wind. *“Heeft men u soms tot raadsman van de koning aangesteld”* (vs. 16)? Als koning meende hij *boven* de profeet te staan. Er lopen op christelijk erf heel wat ‘koningen’ rond, gelovigen die net zoals Amasja aan het begin van zijn koningschap

vasthielden aan ‘hetgeen geschreven staat’, en die zich als ze wel eens een verkeerde beslissing namen, lieten corrigeren door een man Gods. Mensen die in de geestelijke strijd grote overwinningen hebben behaald, en zich boven op de top van de rots bevonden. Maar in plaats dat ze nederig bleven en God de eer gaven, zijn ze hoogmoedig geworden. De goden van de Seïrieten hebben bezit van hun leven genomen: hoogmoed, ongezeglijkheid, manipulatie en intimidatie. Het is het vlees dat zijn ware gezicht laat zien. *“Zij die naar het vlees zijn, bedenken de dingen van het vlees (...), want wat het vlees bedenkt is (de) dood (...), omdat wat het vlees bedenkt, vijandschap is tegen God, want het onderwerpt zich niet aan de wet van God (...). En zij die in het vlees zijn kunnen God niet behagen”* (Rom. 8:5-8). Amasja onderwierp zich niet langer aan God. Hij meende te staan, maar zijn val was onherroepelijk. Dit is één van de voorbeelden die beschreven zijn tot waarschuwing voor ons, op wie de einden van de eeuwen zijn gekomen. Daarom, laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt (1 Kor. 10:11-12).

De broederstrijd tegen Joas, de koning van Israël

Nadat de koning zich had ontdaan van de profeet, de ‘luis in zijn koninklijke pels’, ging hij over tot de orde van de dag. Daarna pleegde Amasja overleg en zond Joas, de zoon van Joachaz, de zoon van Jehu, de koning van Israël, de boodschap: *“Kom, laten wij ons met elkander meten”* (vs. 17). Koning Amasja verkeerde in een overwinningsroes. Nu hij de Edomieten verslagen had, waren de Israëlieten aan de beurt. Met hen had hij nog een appeltje te schillen. Amasja had overleg gepleegd, maar niet met de HERE! De HERE had immers plaats moeten maken voor de goden van de Seïrieten. De raad van de HERE had hij terzijde geschoven. Geen man Gods, geen profeet die hem nog waarschuwde. Dit vond Amasja geen ramp. Hij had zijn eigen profeten, zijn eigen raadgevers. Blijkbaar achtten zijn raadgevers het leger sterk genoeg om de strijd met de Israëlieten aan te gaan. Amasja wierp Joas de handschoen toe: Laten wij ons met elkaar meten!

Maar Joas voelde niet zoveel voor een krachtmeting. Niet dat hij bang was voor Amasja. Nee, hij was gewoon een stuk wijzer. ‘Broeders’ moeten elkaar niet zonder noodzaak gaan bestrijden (vgl. Gen. 13:8vv. en 2 Kron. 11:1-4). In de vorm van een gelijkenis zond Joas aan Amasja een waarschuwing om af te zien van zijn strijdplan. De distel (Amasja) zou door de dieren van het veld (het leger van Israël) vertrapt worden (vs. 18). Joas kende het hart en de drijfveren van Amasja, die overmoedig en eierzuchtig was geworden. Hij adviseerde Amasja thuis te blijven: *“Waarom zou u het ongeluk tarten en ten val komen en Juda met u?”* Maar Amasja luisterde niet, want God had dit beschikt, om hen prijs te geven, omdat zij de goden van Edom gezocht hadden (vs. 19-20).

Het ene kwaad volgde op het andere kwaad in het leven van Amasja. De oorzaak van zijn diepe val lag in zijn hart, dat de HERE niet volkomen was toegewijd (vs. 2). We hebben gezien dat dit te maken had met zijn onverschilligheid aangaande de hoogten waar het volk offerde. Vervolgens zagen we dat Amasja in zijn kleingeloof een verkeerde beslissing nam, in onafhankelijkheid van de HERE (vs. 6). Gelukkig liet hij zich toen nog corrigeren door een man Gods! Na de overwinning op de Edomieten verviel hij echter tot afgoderij (vs. 14). Hij liet zich niet meer waarschuwen door een profeet van de HERE. Erger nog: hij maakte de profeet monddood (vs. 15-16). En uiteindelijk zien we dat hij zich wilde meten met zijn broeders, de Israëlieten (vs. 17-20).

Als er een scheuring onder broeders heeft plaatsgevonden, kan het zijn dat we niet meer samen mét hen kunnen strijden (vs. 7), maar dat betekent nog niet dat we tégen hen moeten strijden. Net als koning Joas zullen we alles eraan moeten doen om een strijd tussen broeders te voorkomen. Helaas zien we in deze geschiedenis dat het vlees zich niet laat gezeggen. Amasja greep naar de wapens. Hij wilde en zou zich meten met de koning van Israël. Vleselijke leidsmannen, ‘koningen’ onder ons, zijn de oorzaak ervan dat vele ‘Judeeërs’ (d.i. godlovers) ten val komen (vs. 19). Strijd en twist onder broeders gaat altijd ten koste van de aanbidding. Velen uit Juda vluchtten naar hun tenten. Het waren godlovers (Judeeërs), die nu thuisbleven (vs. 22). En het huis Gods werd van zijn gouden en zilveren vaten beroofd (vs. 24). Strijd onder broeders heeft ook grote gevolgen voor het huis van God, de gemeente (1 Tim. 3:15). Als het huis van God mogen we de heerlijkheid van God en van de Heer Jezus vertonen (het goud). We mogen verzoening (het zilver) aanbieden aan een verloren wereld (2 Kor. 5:18-21). Het huis van God was beroofd van zijn goud en zilver. Hoe kunnen we nog iets van Gods heerlijkheid en van de verzoening laten zien in deze wereld, als we elkaar bestrijden en verslaan?

Niet alleen werd het goud en zilver meegenomen uit het huis van God, maar ook het gerei dat zich in de tempel bevond (de vaten des Heren). Dit gerei, deze vaten, waren nodig voor de eredienst in het huis van God. Het spreekt van gelovigen die een dienst verrichten in het huis van God: vaten tot eer, geheiligd, bruikbaar voor de Meester, tot alle goed werk voorbereid (2 Tim. 2:21). Wat een gemis voor het huis van God! Ook de schatten uit het koninklijk paleis werden meegenomen. De koning werd beroofd van al zijn rijkdommen, van dat wat bijdroeg aan zijn eer en faam (vgl. 2 Kon. 20:13). Er bleef niets van over. Weg eer, weg faam!

We lezen verder dat er gijzelaars werden meegevoerd. Deze inwoners van Juda lieten zich gevangennemen en werden meegevoerd naar Samaria. In 722 v. Chr. werd Samaria (een benaming voor het tienstammenrijk) door de koning van Assyrië belegerd en ingenomen. De bevolking werd weggevoerd naar Assyrië, omdat zij ‘niet hadden geluisterd naar de HERE, hun God, maar

Zijn verbond hadden overtreden: al wat Hij aan Mozes, de knecht van de HERE, had geboden; zij hadden er niet naar geluisterd en het niet gedaan' (2 Kon. 18:12). Door middel van kolonisatie zijn toen de Samaritanen ontstaan, een vermenging van de achtergebleven Israëlieten met de nieuwe bevolking. Dit volk vereerde de HERE, maar diende ook zijn afgoden (2 Kon. 17:27-33).

Deze Judeeërs kwamen dus daar terecht waar niet meer naar de HERE geluisterd werd, waar Gods verbond werd overtreden en gelovigen zich gingen vermengen met ongelovigen, waar de HERE werd gediend maar ook de goden van de wereld. Hoeveel gelovigen hebben zich niet door strijd en twist onder broeders laten 'meevoeren' naar plaatsen waar niet meer naar de Heer geluisterd wordt? Waar geboden en verordeningen van de Heer theologisch of filosofisch onderuit worden gehaald? Als men niet langer luistert naar de HERE en Zijn Woord gaat ontkrachten, duurt het niet lang of de koning van Assyrië, een type van de overste van de wereld, de duivel, doet een inval. Duizenden worden weggevoerd naar Assyrië (de wereld). Kerken, gemeenten, lopen massaal leeg. En men vraagt zich af: Hoe kan dat? Hoe is dit toch mogelijk? Hoe krijgen we de kerken, de gemeenten, weer vol?

Ook hiervoor heeft 'de koning van Assyrië' een oplossing. Er kwamen mensen uit Babel, Kuta, Awwa, Hamat en Sefarwaïm en hij deed hen wonen in de steden van Samaria in plaats van de Israëlieten. Zij namen Samaria in bezit en vestigden zich in de steden daarvan (2 Kon. 17:24). Geef ze een priester die hen leert hoe ze God moeten dienen, en iedereen is tevreden (2 Kon. 17:27-28). Inderdaad, ze dienden de HERE, maar daarnaast maakte elk volk zijn eigen goden en zij plaatsten die in de tempels op de hoogten die de Samaritanen hadden gebouwd, elk volk voor zich, in de steden waar zij woonden (2 Kon. 17:29). Een 'gemengd gezelschap' van christenen en naamchristenen. Op de eerste dag van de week dient men de Heer, en de overige dagen dient men zijn afgoden. Ogenscheinlijk bezitten zij godsvrucht, maar de kracht daarvan verloochenen zij (2 Tim. 3:5).

Dit alles overkwam Amasja en Juda, omdat zij de afgoden van Edom gezocht hadden (vs. 20). Ze hadden kleine kracht, maar de HERE schonk hun de overwinning op de Edomieten. Daarna hadden zij Zijn woord echter niet bewaard en Zijn naam verloochend (vgl. Openb. 3:8). Amasja hield niet vast wat hij had; zijn kroon werd weggenomen (Openb. 3:11). De verliezers werden weggevoerd en kwamen terecht in Samaria (voor ons: Laodicea). Niet koud of heet, maar lauw (Openb. 3:15-16).

Het einde van Amasja

Amasja leefde na de dood van Joas, de koning van Israël, nog vijftien jaar. Van de tijd af dat Amasja afweek van de HERE, smeedde men te Jeruzalem een samenzwering tegen hem. En hij vluchtte naar Lakis. Maar men liet hem achtervolgen naar Lakis en daar doden (vs. 25-27). Amasja leefde in Jeruzalem, de stad van de vrede, maar omdat hij van de HERE was afgeweken, ontbrak het hem aan vrede. Hij moest voortdurend op zijn hoede zijn en vrezen voor zijn leven. Hij vluchtte uiteindelijk naar Lakis (d.i. 'onoverwinnelijk'). In Lakis meende hij vrede te vinden. Daar achtte hij zich veilig en onoverwinnelijk.

Zij die van de HERE zijn afgeweken, vinden echter nergens echte vrede. Waarheen wij ook vluchten, God weet ons altijd te vinden (vgl. Jona en Ps. 139:7-12). Daar waar Amasja meende onoverwinnelijk te zijn (in Lakis), werd hij gedood. Door wie? Door zijn eigen onderdanen! Door degenen die hem eens geëerd en gediend hadden, die eens samen met hem gebeden en gestreden hadden. Vanwege zijn ontrouw, doordat hij van de HERE was afgeweken, hadden zij zich tegen hem gekeerd. Op paarden werd zijn dode lichaam weggevoerd (vs. 28). Als Amasja niet van de HERE was afgeweken, zouden zijn onderdanen hem op handen gedragen hebben naar zijn laatste rustplaats. Deze eer werd hem echter niet bewezen. Hij werd op paarden gelegd en begraven in de stad Davids. Een triest einde van een koning die zo veelbelovend en goed begonnen was.

Oude Sporen 2013

